

1762

מ ד י נ ת י ש ר א ל
הכנסת

ש.פ.

פ ר ו ט ו ק ו ל מ ס . 31 / ב'

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ג', י"ט בסיון תשי"ז - 18.6.57, בשעה 9.00.

בכח - חברי הוועדה:

- מ. ארם - היו"ר
- ב"צ הראל
- פ. זוארץ
- ח. יהודה
- ש. יוניצ'מן
- ר. הקטין
- ש. כפרי
- י. ניצני
- ד. נצר
- ר. צברי

מוזמנים:

מר דגן - המזכיר הכללי של משרד הבריאות
ד"ר מאיר - מטעם משרד הבריאות לענין מרפאי-השיניים

מר רוזנטל - מטעם משרד המשפטים

מר וינרשטיין -
מר קופרמן -
נציגי הסתדרות מרפאי השיניים

סדר-היום: שמיעת נציגי הסתדרות מרפאי השיניים.

- - - - -

היו"ר מ. ארם: אני פותח את הישיבה.

אני מצטער שהישיבה שנקבעה לאתמול, לא נתקיימה.
הזמנתי את נציגי מרפאי השיניים, את רופאי השיניים ואת בית-הספר לרפואה.
מטעם רופאי השיניים ובי"הם לרפואה הודיעו כי הם אינם
יכולים להופיע היום לישיבה זו. ולכן אני מציע לקיים ישיבה ביום ב' הבא.

ה ו ח ל ט
לקיים ישיבה ביום ב' הבא, בשעה 14.00
ולתזמין את נציגי רופאי השיניים ואת ביה"ס
לרפואה.

ועדה, אקרא בפניכם מכתב מנוסח מטעם
משרד הבריאות, בענין הנדון. זהו כעין זכרון דברים להצעת תקון
חוק מרפאי השיניים.

(קורא)

האם משרד הבריאות רוצה להביא בפני
הכנסת חוק שיתיר למרפאי השיניים לעסוק

ב"צ הראל:

במקצועם?

הכוונה לעולים החדשים. להם אנו רוצים
לאפשר.

ד"ר מאיר:

מר דגן:
שר הבריאות ביקש את תיקון החוק על מנת לאפשר
לעולים החדשים לעסוק במקצועם. היתה ישיבה
בין שר הבריאות, הפקולטה הרפואית וארגון רופאי השיניים. בישיבה זו
הוסכם שכלם יתמכו בתיקון החוק על מנת לאפשר לעולים להגיש את בקשותיהם,
ואז יראו מה לעשות בהתאם לתנאי המצב הקיים. על כן, בהודעת שר הבריאות,
הענין הזה של העולים הופיע באופן מובלט.

על אלה שאיחדו להגיש את בקשותיהם נדון

כאן, בוועדת השירותים.

היו"ר מ. ארם:
מאחר שנציגי הסתדרות מרפאי השיניים הגיעו,
רצוני לקרוא בפניכם מכתב של הסתדרות מרפאי
השיניים, למרות שהוא נתקבל מזמן. (קורא את המכתב מיום 10.1.57)

לפני כמה חדשים הוזמנו אצל שר הבריאות,
ואז עלתה הבעיה הזו של קבוצת האנשים אשר
מה לעשות אתם.

מר וינטרסטיין:

איחרה להגיש את בקשותיה,

אחרי שבדקנו את התיקים בוועדה המסותפת,
וראינו כי מספרם אינו גדול, חשבנו כי לא כדאי יהיה לשנות את החוק,
ויחכן שאפשר לסדר ענין זה מבלי לשנות, בצורה אדמיניסטרטיבית,
לפי החוק הישן.

יש בחוק סעיף האומר, כי במקרים יוצאים
מן הכלל, רשאי מנהל משרד הבריאות לתת למבקש לגשת לבחינה אם הוועדה
המייצעת ממליצה על כך. (ד"ר מאיר: זה מתייחס רק לתנאים).

ראינו שאין אפשרות לסדר את התנאים, אז
אמרנו כי בגלל מספר כה קטן, אולי אפשר למצוא דרך אחרת מבלי לשנות
את החוק. בינתיים הגיעו עולים חדשים, ומספר המבקשים הלך וגדל, והוא
הגיע ל-40-50.

עולים חדשים אשר עבדו בחו"ל, בפולניה,
בהונגריה ועוד, במקצועם זה למעלה מ-20-30 שנה, טענו כי הם קבלו
כל מיני הנסחות, גם מהציריות שלנו בחו"ל, שהם יוכלו לעסוק במקצועם
זה בארץ. כידוע, בשנת 1951, כאשר דנו בוועדה זו בחוק מרפאי השיניים,
הבענו את עמדתנו אז ואמרנו, כי לכל יהודי צריך לתת אותן האפשרויות
לחיות ממקצועו, כפי שהן ניתנו לו בארצות הזרות. ואכן לא שינינו
עמדתנו זו מאז, מפני שגם עתה אנו אומרים שאם בא יהודי, מרפא-שיניים,

היה לו הזכות לנהל מרפאה ציבורית בחו"ל וכו', לא יתכן שלא תהיינה לי
אותן הזכויות בארץ מולדתי. אנחנו חושבים שזה גורם חשוב, ואנו אומרים
עכשיו, שכדאי לתקן את החוק לטובת עולים אלה. אולי ידוע לחברי
הוועדה, על מקרה טרגי שקרה. זה היה מרפא שיניים מבין העולים החדשים.
הוא התאבד מיד לאחר שהודיעו ממשרד הבריאות שאסור לו לעבוד,
לפי החוק, במקצועו.

אנחנו רואים את מרפאי השיניים, שומעים
אותם, ורצינו לדעת מי הם בכלל. ראינו שכדאי לטווח את החוק. יש
ביניהם עם השכלה מתאימה - לא השכלה אקדמאית, אלא השכלה מקצועית;
ביניהם ישנם אנשים שמלאו תפקיד של רופא שיניים, ניהלו מרפאות ציבוריות
כמובן תחת השגחה של רופא שיניים בעל השכלה אקדמאית.

בגרמניה המערבית בשנת 1952, בצ'כוסלובקיה
ובהונגריה בשנת 1954, נחננו לכל דנטיסט בלי השכלה אקדמאית, את כל
התנאים; לעבוד קורס שארך 41 שעות במשך 3 חדשים עד שנה. ולאחרונה,
באוקטובר, הקבוצה האחרונה עומדת לקבל את התואר מרפאי שיניים.
הוא הדין בהונגריה. העולים באו עם תעודה של מרפא שיניים. כולם
קבלו את התואר הזה.

רצוני לציין ולומר, כי אין שום מקום בעולם
אשר שם קיימים שני מעמדות, שתי צורות של מקצוע אחד, כמו בארץ ישראל.
בחו"ל היו צריכים להשיג את התואר "דנטיסט". לא כל הדנטיסטים בגרמניה
עברו בית-ספר לדנטיסטים. רובם למדו את המקצוע תוך 3 שנים, ואחר כך
במשך 6 שנים. יש ביניהם אשר עברו כל מיני בחי-ספר מקצועיים. ב"דנטיסט-
שולה" הסורים היו, ברוב המקרים, מרפאי-שיניים ולא רופאי-שיניים.

בהסתדרות מרפאי השיניים יש מרפאה שלנו
למטרה זו. יש לנו תכנית מגרמניה, ואני יכול להגיד שכל רופא שיראה
תכנית זו ימצא הבדל גדול, שם צריך לעבוד 41 שעות כדי לקבל תואר של
מרפא שיניים.

ראינו כי אין סוף לבעיה זו, תמיד מתרועע
כדי לבקש לשנות את החוק, מתנהלת מלחמה, דיבורים, כתבות בעתונות וכו' וכו'.
אין זה לטובת האוכלוסיה; זה לרעת המקצוע. אנו יכולים להגיד כי
הרמה האתית ירדה מאד ביחס לרמה האתית בחו"ל, רק משום שבארצות חוץ,
מאוסטרליה ועוד - היו עובדים דנטיסטים ללא השכלה אקדמאית, וכיום כולם
הנם מרפאי שיניים. בגרמניה - אין הבדל, נוהגים לעשות אותו דבר.

לכן אנו חושבים שמוטב לסדר כך שלא יהיו
שני מעמדות, יהיה זה לטובת בריאות העם ולטובת ריפוי השיניים. זהו
הקו אותו רצינו למסור לוועדה.

מר קופרמן:
חברי הוועדה. תרשו לי למסור לכם בקיצור
נמרץ על המעמד הזה - מעמד מרפאי השיניים
בארץ ישראל. הממשלה, ב-1926 - אז היתה הממשלה
המנדטורית - ראתה שיש צורך להסדיר את המקצוע הזה. אבל הסידור של
הממשלה המנדטורית היה סידור למען אי-סדר. בשטח זה השתדלו להכניס סדר
למראית עין. וב-1926 חוקקה הממשלה חוק אשר אמר, כל מי שנמצא בארץ
מ-1920 ועוסק במקצוע 5 שנים, רשאי לקבל היתר של מרפא-שיניים, דנטיסט
בלעז. ואז היתה קבוצה בת 30 איש שקבלו היתרים כאלה ועסקו במקצוע זה.
מאז התחילו אנשים להכשיר את עצמם וחיכו להזדמנות הראשונה בכדי לעבוד
ברשיון במקצוע זה. וב-1945, עוד בתקופת המנדט, התייצבה שוב קבוצה
בת 50 איש, אשר התחילה לדרוש מהממשלה לתקן את החוק מ-1926 על מנת
לקבל היתרי עבודה. התנהל מו"מ מייגע, והיה מאבק סביב נקודה זו.
וכל זה ארך שנים אחדות, בעיה זו אף הגיעה לפרלמנט הבריטי, ואחרי
מאמץ של שנתיים בערך ב-1945, הממשלה חוקקה חוק חדש, האומר: כל מי

שעוסק במקצוע 15 שנים, ובארץ זו 5 שנים - שוב הוא רשאי לקבל היתר עבודה. ונזק קבלו רשיונות אנשים אשר בהחלט לא היה מגיע להם לפי המדינה על פיו חוק החוק, אלא כמו בכל מקרה - נעשות כל מיני פירושות, ובהזדמנות זו קבלו רבים אשר לא היה מגיע להם. בשתי פעמים אלה, ב-1926 וב-1945, נזנו ליתר אנשי המקצוע, וזה הורה לטכנאים להמשיך בקו זה לעבוד במקצוע, גם בטכנאים וגם בסיניי, שחבוב טעם כושר, שוב ידרשו היתרי עבודה על מנת לעבוד באופן עצמאי.

עם קום המדינה, כל האנשים האלה אשר עסקו במקצוע זה משנת 1945 באופן בלתי-לגלי, אבל תחת פיקוח של רופאי סיניי, וכך כל האנשים אשר עלו ארצה ב-1951 ואשר עסקו במקצוע זה בוו"ל - הוגדרו מחדש וניסו את מזלם. הממשלה שלנו רצתה צורך להכניס, פעם אחת ולתמיד, סדר במקצוע זה. ואכן היא הכניסה חוקן לחוק מרפאי הסיניי משנת 1945, ע"י הכנסת סעיף 7, הצומר: כל מי שעסק במקצוע ואשר לא לו מסמכים לכך, יכול לגשת, תוך זמן מסויים, לבחינות. והיה, אם הוא יעבור אותן - יקבל היתר עבודה.

כמובן, שחוקן זה איפשר לאנשים האלה להגיש את בקשותיהם עד תאריך מסויים. אחרי הבחינות שנעשו ב-1951, היתה הקבוצה שהלכה וגדלה, והגיעה ל-400 איש בקירוב.

מרפאי הסיניי מאורגנים אצלנו והם עוסקים במקצוע. הם מאורגנים לא לשם ארגון גרידא, אלא על מנת לעבוד. יש לנו מכון אשר כל אלה אשר אנו מארגנים, אנו מחייבים אותם לעבוד במכון זה תחת הנהגתו של רופאים על מנת שהם יעמדו על הרמה הנאותה. אנו מחייבים זאת מתוך הישג שמהם אינם עומדים על הגובה. אני מוטר לכם זאת על מנת שתירוכחו עד כמה מקצוע זה מטרוד וימשיך להטריד את כל הנוגעים בדבר אם לא תתאזרו לפתור את הבעיה הזו.

עירנות לפני כמה שבועות, נקראנו אל שר הבריאות, והוא אמר לנו כי ישנה גדולה מאד חלק ניכר של הישוב, לא לעשות עוול לאנשים שלא הגישו בזמן את בקשותיהם. אולם אנו לא הסתתפנו בכל מהלך הדיונים. אנו רק עברנו על אותם התיקים שעומדים כעת לדיון אצל שר הבריאות, ומתוך בקיאות בתיקים האלה, ידענו כי אי פה, אי שם, האנשים לא הגישו את המסמכים בזמן. אנו, בתור ועדה, לא יכולנו לדון בתיקים האלה מסוג שהחוק אינו מחיר זאת. אמרנו לשר הבריאות, כי אין ענינו ארה בבריגו במקצוע, אך אם התיקים הנם בסדר, ואם האדם רשאי לגשת לבחינה, הרי שהבחונים רשאים להחמיר ולהקשות על הנבחן, בכדי לבדוק אם ידיעותיו מספיקות; אם הן מספקות - הרי שרשאי הוא לקבל היתר כזה. יחד עם זאת אמרנו, כי יש להקפיד מאד שלא יסתנונו אלמנטים אחרים למקצוע זה. אבל אמרנו, אולי הגיע הזמן ששר הבריאות יקול בדעתו, האם לא כשרה האפשר לבדוק בדיקה קפדנית, רצינית ומעשית, אחת לתמיד, את חוק מרפאי הסיניי ורופאי הסיניי? מהיה הגדרה - אלה העוסקים בריפוי סיניי.

אולי אפתי רבים מכם אם אומר לכם כי רשימת המדינה, הנו פצינט של מרפא סיניי. אינני חושב שנקיפת המדינה, אשר הוא גישות לאומית, יפקיר את סיניי. נשיא המדינה יודע ודאי לאן הוא פונה, וכך מבדיל הוא בין מרפא סיניי לבין רופא סיניי.

ועוד: ראש הממשלה, הנו פצינט של מרפא סיניי.

אם כל אלה נראים לכם כי הם אינם מבינים ברפואה, אזי אופיה לכם בזה שרופאים כלליים רבים, הם ומשפחותיהם, אשר רדאי הם יודעים להבדיל בין רפואה לרפואה - מרפאים את סיניי אצל מרפאי סיניי.

למרות כל המצב, המלחמה, והרכילות
 מפעם לפעם, מטודלת הסתדרות מרפאי הסיניים להפיץ בעתונות
 פרטים נכונים ואמיתיים על הנעשה, וישרו את מרפאי הסיניים, מטנאי
 סיניים, ולמרות זה הפצינט טיוב על הכסא וקורא את ההשמעות, שובל
 בלעג: האומנם זהו מוסד גבוה למקצוע אשר כל מחטבתו להוריד מרמתו
 המקצועית של מרפאי הסיניים?

אני יכול להוסיף ולומר, כי למרות

כל הקינטורים הללו, לא הופחת מספר המרפאים אצל מרפאי הסיניים
 אף באזור אחד. עוד לא קרה שום מקרה מאז 1926 ועד היום, אשר הורשע מרפא-סיני
 כתוצאה מרשלנות או עיסוק בלתי-נכון במקצוע. איש לא יכול להוכיח
 זאת. כמובן, כמו שקורה אצל רופאי הסיניים, קורה גם למרפאי הסיניים.
 וזוהי פחות אצל מרפאי הסיניים, כי אנו מוסיפים להקור את המקרה
 ודורשים את עזרתו של הרופא.

הדעה הזו, כי צריך פעם אחת ולתמיד,

לגמור את ההטרדה המתמדת הזו, המעסיקה את משרד הבריאות על כל פקידיו,
 את ועדת הסירותים ואת דעת האיבור - כל הגורמים האלה מחייבים שיקול
 דעה ועירנות בבעיה זו, והיא צריכה לרדת מעל הפרק. פתרוןה יביא תרומה
 לרמה המקצועית ולאיבור הרחב.

המלחמה נטושה בין הסתדרות מרפאי

הסיניים ורופאי הסיניים עד הרמה. מטודלים כמובן רופאי הסיניים,
 לתפוס כל מציאה הנופלת לידם. ואילו הסתדרות מרפאי הסיניים מטודלת
 להדריך את הפצינט ולכווננו. כל הדברים הללו עלולים להמיט שוגג
 על כל האוכלוסייה.

השטח השני, אולי הוא יותר גרוע מ

כמה, והוא: ידוע לכל, כי מרפאי הסיניים מטודלים לטפר את הרמה שלהם
 ע"י קורסים, לימוד, יציאה להו"ל וכו'. פנינו להסתדרות רופאי הסיניים
 ונאמרנו: אם בטאלות אחרות לא מצאנו שפה מסודרת, אולי תתנו לנו
 מדי פעם לפעם, אפשרות לבקר אצלכם כדי לתת התמחות-יתר במקצוע זה, או
 להראות את החידושים שיטנם אצל רופאי הסיניים; חנו גם לנו להינות
 מהקורסים האלה, על מנת שגם אנו נלמד את החידוש במקצוע. לפנייה זו
 קבלנו סירוב.

זאת ועוד: כשאנו מגיעים לדברים

עם אדם הבא מהו"ל, כעבור רגעים אחדים הוא רואה את הרמה המקצועית
 אנו שולטים, - הוא נאות לבוא להראות נפרדת. אבל, לצערנו, מספיק
 שהוא, לאחר מכן, נפגש עם סניח-שלשה רופאי סיניים; למחרת הוא מודיע
 שהוא אינו יכול לעמוד בהחייבותו. אבל - הוא מוסיף - מי שבא לבקש
 עצה והדרכה למקצוע, אני נותן. קבלתי איטור מוחלט לבוא במגע איתם
 כי שמאים אדם.

הנה, בקרוב עומד להיערך קונגרס של

רפואת הסיניים ברומא. יגיעו לרומא רופאים מכל קצווי תבל.

ונעשה טדור לרופאי הסיניים שאינם נוטעים לקונגרס ברומא, שיטמנו
 את הרגשותיהם של הרופאים מהו"ל, בהתעכבם כאן, בישראל, למספר ימים,
 לפני הגיעם לרומא, כדי שגם הם ייהנו מן המדע ומן החידוש.
 כינוס זה נעשה בסיתוף פעולה עם האוניברסיטה.

כפי שאמרתי לכם קודם, אנו מוסיפים

לירוש כל דבר חדש, ולכן פנינו להסתדרות רופאי הסיניים, כלומר, באמצעות
 המזכיר של הפקולטה לרפואת סיניים, כמו כן פנינו לדיקן - פרופסור
 ורטהיים, ונאמרנו: הואיל ואנו מעוניינים בחידושים בשטח זה של הרפואה,

לכן אנו מבקשים, בכל לטון של בקשה, לאפשר לנו לבקר, להקטיב ולשמוע את הרצאותיהם של הרופאים מהו"ל. על זה קבלנו סירוב מוחלט. את הסירוב קבלנו מהמזכיר של הפקולטה הרפואית.

זאת ועוד: לפני שתי הוועדות מטני קונגרסיה שהתקיימו בהו"ל. בתקנון שלהם תראו שקונגרס כזה נותן אפשרות לשמוע לכל מי שרוצה לשמוע את ההרצאות וכו', אפילו למנקה רצפות אצל מרפאי השיניים; נותן אפשרות כניסה ללידיים, ואז בטר וכו', - לכולם נותנים להיכנס. גם בהוועדת האזורונה של הקונגרס שהיה באיטליה נאמר, שכל מי שרוצה להיכנס, כל מי שעוסק בריפוי שיניים במדינה שלו, כל טכנאי שיניים, כל עוזר לרופא שיניים, כל עוזר למרפא שיניים וכו' - יכולים להיכנס.

אנו מול דברנו עם מזכיר הפקולטה. הוא אמר לנו: לא, אתם אינכם יכולים להיכנס. כלומר, אנשים שמסדרים קונגרסים בינלאומיים, הם אינם אחוריים מטיק. כאן, רופאי השיניים, רוצים להעמיק את החתום.

אמרתי את הפרטים הפלה על מנת שאתם, ביתר פירוט וביתר התענינות, תשימו קץ לפרטה זו.

בכל הרצאות שמו קץ לטני מעמדות אלה, באנגליה ב-1921 ובגרמניה ב-1954; א'כוסלובקיה שינתה את החוק בשנת 1954. גם הונגריה שינתה את הדבר הזה. ועוד ארצות שטרם שינו זאת, עומדות לעשות זאת.

לא מזמן חוקן דבר זה לעורכי-הדין.

החוק חוקן גם לגבי האינג'ינרים וארכיטקטים.

איך אנו רוצים מדוע לא יתוקן החוק אשר יחסל את החתום שבין רופאי השיניים ומרפאי השיניים, אחרת זה רק מנמיך את הרמה המקצועית. בקשתנו היא, שחברי הוועדה לתענינו בהצעה זו שלנו, ואלו נבקשם להרשות לנו להגיש הצעות קונקרטינות אשר יקראו רופאי שיניים העוסקים במקצוע.

ד. נארי:

רציתי לשאול אהכחם: אתם רוצים לבטל את המעמד של מרפאי השיניים. כלומר שיהיה טוב אחד בארץ - רופאי שיניים. היחס הארגון הזה מקיף את כל המומחים העוסקים בריפוי השיניים?

אמרתם שיטנת 400 איש המחכים לסידור. הייתי רוצה לדעת, איפה הם נמצאים 400 איש אלה, היכן הם עוסקים?

הנה, אומרים כי ישנם בסך הכל 130 איש, בתוכם עולים חדשים, אשר אחרו להגיש את בקשותיהם. מה דעתכם עליהם?

מר רוזנטל:

האם אתם יכולים להמציא לנו את הנוסח המקורי של החוק הגרמני וכו', עליו אתם מסתמכים?

ד"ר מפיר:

שמענו כאן הרצאה יפה מפי הסטודנט מרפאי השיניים. אני שמח מאד שמר וינסטרטלין היה נוכח בזמן שנעשו הבחינות לשלה שבקשו לבטל את החוק. ראוני לשאול:

האם זה נכון להרמה שלהם הייתה נמוכה ומפני זה התנגדתי בחוקף לתת רישיון
לצאת שלא ידע מה זה אנטיביוטיקה, וכיצד לספל במקרה שיש מחלה סוכרת וכו'?
על סמך זה הצטרפתי להסכים לשאר הבוטנים אשר אמרו לתת לצדם זה רישיון למרות
התנגדותי.

ג. כפרי:
טפרתם פה על השתלמות. רציני לדעת:
מה מחייב את מרפאי השיניים ללכת ללמוד?
האם ישנם מפקחים באזוריים? באיזה מקומות הם מבקרים? האם הם נמצאים
באזורי כפר?

ד. גברי:
האם מרפאי השיניים משולבים בחוף קומות
החולים הסוכרת?

ה. נילוב:
האם יודעת הסתדרות מרפאי השיניים שישנה
תכונה בין טכנאי השיניים, אשר ברבות
הימיה, הם הוטבים ליהפך מרפאי שיניים, אם
"אנו נפתח את הברז?"

ו. כפרי:
כשהוזכר כאן הכשרת טכנאי שיניים, רציני
להוסיף ולשאול: האם לטכנאי שיניים יש
רישיון? (מר דגן: אין חוק לטכנאי שיניים.)

מר וינטרשטיין:
אני אענה על כמה שאלות, ונוסף לזה יבוא
עוד אי אלה שאלות אשר צריך יהיה לברר.

לדעבוננו, אין חוק לטכנאי שיניים.
זהו גם כן גורם שעוסק במקצוע. לא כתוב בשום חוק מה מותר לעשות, ומאי
בטלל המטבח של המקצוע. בכל הארצות המערביות יש חוק, יחד עם החוק ליפואת
שיניים, אשר גיחם לטכנאי שיניים אומר משהו. לכן אנו הוטבים,
ויזה היה בהצעטנו בשנת 1951, לסדר בבת זאת חוק לשלה העוסקים בריפוי
שיניים.

אבקשם להרשות לנו למסור, אחרי הופעתנו
זו, הצעה בקשר לבעיה הנדונה, וזה יהיה מעיף בקשר לטכנאי שיניים.

בשאלתי, אם מרפאי שיניים עובדים בקופות
חולים: באופן מעטי הם עובדים, קודם כל הם עובדים במקומות שרופאי
השיניים אינם הולכים לשם - בנגב ובגליל. בקופת-חולים לאומית קיים סידור
לבמיל יונה מזה שקיים בקופת-חולים של ההסתדרות. בקופת-חולים של ההסתדרות
הפשוט את המקום רופאי השיניים. כל המצמץ שלנו עלה בתוהו מפני יחמיד
אנחנו מקבלים תשובה, שאין מקום. בקבוצים עובדים מרפאי שיניים גם
בקופת חולים של ההסתדרות.

ז. גברי:
האם בקופת-חולים לאומית מקבלים שירות
מההסתדרות?

מר וינטרשטיין:
בקופת-חולים לאומית עובד מספר גדול
של רופאים שלנו. רוב החברים שלנו עובד בקבוצים. אין אנו אומרים שירות
שפליה.

שאפנו להסדרות אחרות, השתדלנו תמיד
ונעשה מאמץ כביר מצדנו. עמדנו במגע מתמיד עם הסדרות רופאי השיניים,
אבל זה כמו שאנו רואים תמיד - לשוא.

60% מבין רופאי השיניים משומשים בתואר
דוקטורט מבלי שיהיו רשאים לעשות זאת. אנו אומרים, שרופא שיניים זה
שהמקצוע. אבל תואר דוקטורט, זהו תואר אקדמי. כך אנו יודעים, שבין
רופאי השיניים בארץ, יש מספר של רופאי שיניים שאנחנו לא היינו יכולים
לקבל אותם בתור חברי הסדרות שלנו, משום שלא היו בידם מסמך
מסמכים, אולם בזמן המנדט, על סמך יחסים טובים, הם קבלו היתרי עבודה
בתור רופאי שיניים. אנשים אלה מבינים את המעמד שלנו ואכן הם ידידותיים
שלנו. אבל תמיד ישנה קבוצה גדולה יותר של מתנגדים. זהו המצב שלנו
אח, ולכן איננו יכולים להגיע אהם לאיזה שהוא הסכם.

ועוד ציינו כאן, כי אין לאנשי המקצוע
שלנו אמילו הסכלה עממית. (ב"צ הרצל: יש מרתמי שיניים רבים שאין
להם הסכלה תיכונית).

99% של מרפאי השיניים הם יוצאי אירופה.
וידוע לך, שרוב רובם של היהודים נחנו לבניהם ללמוד לא בבית - ספר עממי,
אלא גם בבית-ספר תיכוני. (מר דגן: בין 126 תיקים, ישנם רק 15 שהם
בעלי הסכלה תיכונית).

ד"ר מאיר אמר, כי בין מרפאי השיניים
בעלי הרשיונות, אין להם הסכלה תיכונית. אני רוצה לומר כי אין זו
אמת. אינני יודע מניין לקח את הסטטיסטיקה הזו. (ב"צ הרצל: לרוב
רובם אין הסכלה תיכונית).

נחבקטנו לתת את הנוסח המדויק ממנו
ציטטנו את החוק. בקשר לזה אני רוצה לומר, כי שלחנו לשר הבריאות את
הצורכיניל-יל החוק ממנו ציטטנו פה.

בנוגע לבהינות: בתור חבר בוועדה, אני
חייב לומר באופן טובייקטיבי. אמרתי, ואף חברי הוועדה אמרו, כי לפי
הרמה של הבהינה - כי ד"ר מאיר היה נוכח בפעם הראשונה -
אמרנו כי לפי הדרישות הקודמות, האדם הזה היה צריך לקבל או טוב או
שוב מצד. אבל פה אמרת, ד"ר מאיר, כי האיש לא ידע מה זה אנטיביוטיקה.
אני מוכרח לומר כי אתה מופיע שם או בתור עורך דין או בתור בוחן לבהינה
אחרת וכו'.

צפטר לטאול מיטהו מה זה 2x2 בטפה פשוטה,
ואפטר לטאול אותה טאלה במסגרת מוזמנית, ויצא כי 2x2 הם 5. כולם אמרו
כי ד"ר מאיר אינו צודק בטאלותיו; טאלות אלו צריכות להיות מיוצגות
לרופא כללי.

עמדנו היב, שהמועמד צריך לטבח כמה
ימים ולעבוד על סנת לראות אם הוא מסוגל או מוכשר לה. ובהינה של שנה
או ששתיים, איננה יכולה להיות בהינה טובה, אלא זהו סתם גורל.

ועוד טאלה נטאלה: אין אנונו מושבים
לסדר את הסידור הטופי. אני אמר, כי הבהתי את הדוגמה של החוק בגרמניה.
השם קבל שט יחיד - רופא שיניים - בלי תואר של דוקטור. (ב"צ הרצל:
לכיוודג הטוב ביותר אין תואר של דוקטור, בו בזמן שלעורכי דין יש תואר
זה.)

מר קופרמן:

אני מתרכז בטאלה חשובה. הטכנאים עומדים בעמיד, לדרוש כפי שדרושים כאן. מטרה כך אנחנו הופענו כאן ומבקשים את השומת לבכם. הרבה ערות, אולי מהות שכנאי סינייה גרייז, מכשירים את עצמם בכל האמצעים, בכדי שוב לפתוח פתח בעתיד הקרוב, על מנת שוב לבקש היתר עבודה שלמרפאי סינייה. בהדמנות זו, אנו סבורים כי יש לשנות את החוק בצורה שתסגור את הפתח לתמיד.

היו"ר מ. ארם:

שמענו אתכם. אע"פ הפסילים ואני מזדה לכם.

מר וינטרשטיין:

האם קיחד לנו להגיש הצעה לסינייה חוק?

היו"ר מ. ארם:

אם תגישו אותה במכתב, אנו נדון עליה.

מר דגן:

הוגש לנו, ע"י קבוצה של שכנאי סינייה או ארגון שכנאי סינייה, הצעת חוק שהיא כולה טובה פרט לדבר אחד שמכניסה למקצוע ריפוד סינייה. כל הודיעוה הוגש אם הם רטאים לעבוד. אנחנו דנים בהצעה הזו כי היא נחוצה לשכנאי סינייה, אבל להגדרה - דבר זה נמצא בדיון המשטר.

(ב) החקירה הטאלה אצלנו מתוך הנסיגה

עליו רמו ד"ר מאיר לגבי טיב הבחינות, חוכן הבחינות, - גם טאלה זו מברר ד"ר מאיר.

(ג) לחברי ועדת הסירותים הוגשה רשימה של

20 שמות. רשימה זו אינה שייכת לנושא הנדון. לא היו בצבא הילבי סירות חובה. אני מבקש שהוועדה תסיר את האלמנטים שאינם שייכים לענין הנדון.

ועוד: בקטר לעולים, אנחנו נגיש את ההצעה.

היו"ר מ. ארם:

ביום ג', יהיה לנו המיך הדיון בטקירה מטרד הבריאות.

הישיבה ננעלה בשעה 11.00